

ROMÁN

Slibila jsi,

že budeš

žít

i za mě

CARÈNE PONTE

Slíbila jsi, že budeš žít i za mě

© Éditions Michel Lafon 2017, Tu as promis que tu vivrais pour moi
Published by arrangement with Lester Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Kadlecová, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-976-5 (pdf)

*Slibila jsi,
že budeš
žít
i za mě*

CARÈNE PONTE

*Sylvainovi, jemuž už navždy bude dvacet devět let..
Sandrine, jeho sestře, která na něj každý den myslí.*

PROLOG

29. října 2015

Jen co zazvoní budík, strčím hlavu pod polštář. Tenhle přístroj, vymyšlený speciálně proto, aby mě vytrhával z opojně hřejivého spánku, jsem nedokázala ocenit nikdy. Ale tak hrozné jako dneska to snad ještě nikdy nebylo.

Mám pocit, že jsem proležela v posteli už celé dny. Přála bych si, aby to všechno byl jen zlý sen. Nic než noční můra, z níž se trhnutím probudím a uvědomím si, že nic z toho není pravda. Přála bych si, aby mi bylo znovu pět a mohla jsem ji odevzdat svému lapači snů, který mi mamka pověsila nad postel. Tehdy mě chránil před jednonohými příšerami nebo plešatými čarodějnicemi. Třeba by mě dneska ochránil i před tímhle.

Budík zazvoní znovu. Zlostně ho popadnu a vzteky jím mrštím na druhý konec pokoje. Po nárazu okamžitě sklapne zobák.

Odmítám vstát a postavit se dnešnímu dni čelem. To by totiž znamenalo, že je moje kamarádka definitivně pryč. Jenže já se s ní loučit nechci. Ne v promrzlém kostele plném ubrečených lidí.

Nechci, aby byly všechny moje další pátky už navždycky poznamenané obrazem jedné zavřené rakve. Nemám na to sílu.

Chci pořád věřit, že si spolu zase brzy vyjdeme na procházku nebo do kina. Zavřu oči a vidím zřetelně její tvář, její krátké vlasy, její velké, kaštanově hnědé směřující se oči. A když se na chvíli pořádně soustředím, jsem si naprosto jistá, že slyším její smích a cítím, že je tady.

Jak je vlastně možné umřít v jednatřiceti? Kdo má to srdce rozhodnout, že tak báječná holka, jako je Maruška, podlehne během ani ne několika měsíců té mrše nemoci? Kdo?

Zнала jsem se s Maruškou tak dlouho. Přesně pětadvacet let. Takže vlastně odjakživa.

Ten den se udělalo krásně a my jsme se právě nastěhovali do rodinného domku, který mí rodiče koupili. Byla jsem radostí bez sebe, prvně v životě jsem měla mít vlastní zahradu. Já, která do té doby znala jen dětské hřiště u našeho baráku. Opravdovou zahradu. A s houpačkou, tu mi slíbil táta.

Vystoupila jsem ze stěhovací dodávky a hned se spěchala podívat, jak vlastně ten tolik očekávaný ráj vypadá.

Všude rostla jen samá tráva, plevel, kopřivy... Ale mně to nevadilo, naopak, připadalo mi to kouzelné.

Na konci byl natažený drátěný plot, který odděloval náš dům od sousedů. A za plotem holčička. Seděla na bobku, s klacíkem v rukou, soustředěná.

Nejdřív jsem sice trochu váhala, ale nakonec mě přece jen přemohla zvědavost, a tak jsem se vydala k plotu. Holčička se právě snažila přimět slimáky, aby vlezli do láhve s listy salátu.

„Co to děláš?“

„Pasu slimáky.“

„Paseš slimáky? A proč?“

„Abych je strčila bráškově do postele. Možná že pak už třeba konečně odejde.“

„Já žádný sourozence nemám.“

„Jestli chceš, tak si vezmi toho mýho. Pořád jen brečí a vůbec mi nedovolej si s ním hrát. Mít bráchu je úplně k ničemu.“

„Asi jo, máš pravdu, to je fakt k ničemu...“

Zvedla hlavu, přestala se zajímat o slimáky a ti celí přešťastní, že se na ně usmálo štěstí, začali utíkat, co jim sliz stačil.

„Jak se jmenuješ?“

„Molly.“

„To je na M jako moje jméno! Já jsem Maruška. A kolik ti je?“

„Čtyři a půl, ale brzy budu mít narozeniny a bude mi pět!“

„Mně je šest. Nechceš si ke mně někdy přijít hrát na princeznu a na rytíře? A protože jsem větší, tak vyberu, kdo bude princezna a kdo rytíř, souhlasíš?“

„Souhlasím!“

„Tak já budu rytíř a ty princezna. Tatínek mi vyrobil meč ze dřeva, uvidíš.“

Usmála se. Vepředu jí chyběl jeden zub. Páni! Už u ní byla zoubková víla.

Přátelství, které trvalo pětadvacet let. Minulost, vzpomínky, a ode dneška už vůbec nic.

Tu malou holčičku za drátěným plotem mi z mysli postupně vytěsnila přítelkyně, kterou jsem před několika dny viděla zesnout na nemocničním lůžku. Události, které pak následovaly, si pamatuju jen matně, jako by mě těch vzpomínek chtěla moje mysl ušetřit.

Zato se mi do paměti vryly ty úplně nejposlednější okamžiky, které jsme spolu strávily rozhovorem. Od té doby už sice uplynulo několik týdnů, ale přesto si naprosto živě vybavuju každé slovo, které mi řekla. I o co mě poprosila...

Když jsem ten den vešla k ní do pokoje, seděla tam na posteli. Byla už hodně bledá a pohublá. A přesto, jen co mě uviděla, rozzářila se jí tvář úsměvem.

„Už jsem si říkala, kde seš! Musím ti nutně povědět o tom novém ošetřovateli, co mi dal ráno injekci. Je fakt k sežrá-ní! V takových chvílích si vždycky říkám, že jsem tu zdrávku měla přece jen dodělat...“

„Ty jsi vážně nepolepšitelná. Řekni mi, kolikátej ošetřovatel už to je, kterému jsi takhle propadla?“

„Viš, Molly, to jen ty seš schopná skočit v necelých třiceti pod čepec, a ještě k tomu se sucharem. Kdežto já, já si chci užívat život plnými doušky...“

V místnosti najednou zavládlo ticho.

„Germain není žádnéj suchar...“

„Už jen to jméno uspává. Ne, vážně, Molly a Germain... To tě na začátku ani trochu netrklo, že tu něco nesedí? Někdo jako Molly si přece zaslouží takovýho Johna nebo Brada! A ne nějakýho Germaina... A když si navíc vzpomenu, že vás seznámila moje mamka! Dohání mě to k zoufalství.“

Začala jsem se upřímně smát, ale najednou jsem se zarazila, jako by mi došla tragičnost celé té situace.

„Jak se to tváříš?“

„No... Protože... Vždyť víš...“

„Vím co? Že umřu? No a? To mi má zabránit, abych se smála se svou nejlepšší kamarádkou? Abych jí řekla o tom úžasným ošetřovateli, co je tak k sežrání? Nebo abych před ní tajila, že ten její je zajímavěj asi jako německej televizní pořad na Artu s titulkama?“

„Ale...“

„Ne, vážně, Molly, jestli jsi sem přišla, abys mě litovala, tak můžeš zase jít. Na tohle je tu expert moje máma, jestli mi rozumíš. A jedna návštěva, která to tu celý prořve, když

se u mě zastaví, mi bohatě stačí. Já se potřebuju smát. Zapomenout na tenhle špitál, na tenhle pokoj, na tu zasranou nemoc.“

Přešla jsem to a poněkud neobratně změnila téma.

„Říkala jsi, že je ten ošetřovatel ,k sežrání‘? A v jakém smyslu ,k sežrání‘?“

Usmála se a odpoledne jsme strávily, jako by se nic nestalo. Jako by život mojí nejlepší kamarádky nebyl vůbec u konce. Jako by vůbec nezhubla o deset kilo nebo nepřišla o vlasy. Jako by necítila vůbec žádnou bolest, při níž se jí vraštila tvář, tu bolest, kterou se snažila maskovat křečovitým úsměvem.

Před koncem služby přišel ošetřovatel ještě s injekcí nějakého léku, po němž se jí spíš ulevilo, než aby jí pomohl v léčbě. A byl fakt k sežrání. Blížil se konec návštěv.

„Podívej, Molly, chci tě požádat o laskavost.“

Ležely jsme vedle sebe a dotýkaly se hlavami.

„Cokoliv budeš chtít...“

„Obě už víme, že tady z toho pokoje živá nevyjdu. Měla jsem v plánu pobláznit ještě nejedno mužské srdce, ale co naděláš, je to, jak to je...“

Otočila se hlavou ke mně. Po tváři mi začala téct slza, a tak jsem ji rychle setřela.

„Molly, moc tě prosím. Je to důležitý. Už dlouho se mi to honí hlavou. Já... Přála bych si, abys žila i za mě. Uděláš to?“

Opřela jsem se o loket a napřímila se.

„Abys žila i za tebe? Tomu nerozumím...“

„Ano. Abys žila za nás za obě. Aby sis užívala života místo mě. Jen tak budu mít pocit, že jsem úplně neumřela.“

„Ale... Já vůbec nechápu...“

„Jsme kamarádky už od mých šesti, Molly. Znáám tě líp než kdokoli jiný. Takže vím, že máš na mnohem víc...“

Zasloužíš si něco lepšího než ten přízemní život, do kterýho ses uvrhla jen z toho svého podělaného strachu ze samoty.“

„Ale já jsem šťastná!“

„Opravdu? S tím uspávačem hadů Germainem? Nebo protože děláš servírku v restauraci?“

„...“

„A co ta Molly, co snila, že se jednou stane primabalerínou? Ta se poděla kam? Já moc dobře vím, že je pořád tady. A protože se umírajícímu nic neodmítá, tak ti tady nařizuju, abys jí dala ještě jednu šanci.“

„No dobře. Ale Germaina, který ti očividně nepadl do oka, nevyměním. A pokud jde o tanec, tak to už je stará historie, víš moc dobře, že je to passé... To mám svůj život od základu změnit? Mám změnit všechno? Chtěla bych vidět tebe.“

„Jenže já už to zřejmě nestihnu... Takže... Poslouchej, řekněme, že na to máš rok. Ano, jeden rok. Aby sis našla práci, která pro tebe bude znamenat radost a štěstí, nejenom přisun prachů na tvoje konto, a abys ze svého života vykopla toho Germaina, zkrátka abys byla šťastná! A pak mi to všechno povíš. Jak jsme to vždycky dělávaly. Jako bych byla pořád naživu.“

„Ale...“

„Slib mi to, Molly.“

Slíbila jsem jí to. Tři týdny nato umřela.

Je 30. října. Dnes jdu na pohřeb svojí nejlepší kamarádce. Nemám ani tušení, jak ten den přežiju...

Vlastně prožiju...

„Jsi připravená, koťátko moje?“

Už skoro půl hodiny se v koupelně před zrcadlem snažím zkrotit svoje dlouhé zrzavé lokny a udržet je v drdolu. Ale bez většího úspěchu. Jako tehdy, když jsem ještě byla žákyní baletu Pařížské opery a každé ráno jsem podstupovala tohle mučivé utrpení s kartáčem, co vytrhává vlasy a zaražené vlásenky, jen abych udržela vlasy v dokonalém uzlu. A aby z něj nevypadl ani pramen.

Zprudka se k němu otočím a probodnu ho pohledem.

„Vypadám snad, že jsem připravená? A pak, nejdeme přece někam na ples, takže je úplně jedno, jestli jsem připravená, nebo ne! Dneska má Maruška pohřeb. Takže ta tvoje otázka je prostě stupidní, protože na tohle nebudu připravená nikdy. A moc tě prosím, přestaň už s těmi svými ‚koťátky‘, nejsme někde u veterináře!“

„Odpust, Molly, asi jsem to řekl jinak, než...“

Germain se na mě upřeně podívá a já cítím, že jsem mu ublížila. Je to bezpochyby ten nejhodnější kluk, kterého znám. Vždycky moc laskavý a pozorný. Vždycky nechá všechna rozhodnutí na mně a udělá, co mi na očích vidí.

A dokonce i teď, přestože jsem se na něj zle a nespravedlivě utrhla, hledá způsob, jak se mi omluvit. Mělo by to se

mnou aspoň trošku zamávat, aspoň trošku mě to obměkčit, ale z nějakého důvodu, který mi stále uniká, mě to akorát ještě víc vytočí.

Jsem s Germainem už skoro půl roku a téměř stejně dlouho spolu bydlíme v jeho malém bytě, který mu v osmém pařížském obvodu odkázali jeho prarodiče. Otázka společného bydlení pod jednou střechou se mi nenabídla sama od sebe, byla mi přímo vnucena. Potom, co mě Hugo opustil, jsem se musela vrátit k rodičům, a i když je nade všechno miluju, naše společné soužití nemohlo trvat věčně. Jak pro mě, tak pro ně.

Necelých čtrnáct dní po našem rozchodu mi Maruščina mamka, vedoucí administrativní a finanční správy, představila svého nového stážistu Germaina. Maruška se u něj měla stavit v kanceláři a vrátit mu knížku, takže jsme si tam spolu dali sraz, než se vydáme na nákupy.

Když jsem se s ním míjela u kávovaru, plaše se na mě ze slušnosti pousmál, až se mu ve tvářích objevily dolíčky. S těma svýma modrýma očima mi připadal roztomilý.

Dva dny po našem setkání mi poslal esemesku a navrhl, abychom si zašli na skleničku. Podařilo se mu totiž přemluvit Maruščinu mamku, která mu na mě dala telefonní číslo. Souhlasila jsem. Postupně jsem si pak k němu odvezla všechny svoje věci a definitivně tak opustila svůj dětský pokojíček v jednom domku v obci La Garenne-Colombe na předměstí Paříže, kde jsem vyrostla.

„Kdybys náhodou potřebovala, budu čekat vedle.“

Ano, Germain je opravdu drahoušek. Opatrně za sebou zavře dveře a já se znovu otočím k zrcadlu.

Jak bych mohla být připravená!

A co kdybych tam nešla? Určitě by se na mě nezlobila. Každopádně tam nebude, takže to ani neuvidí.

Po tváři mi začínají téct slzy, které zadržuju už od chvíle, kdy jsem se probudila, takže pokud jde o make-up, volba je jasná – jdu nenalíčená. Prázdnota, kterou cítím hluboko v žaludku, se mě najednou zmocňuje celé a já propukám v nekontrolovatelný pláč. Stěží popadám dech. Vztekle smetu všechno, co leží přede mnou na poličce, a ani nevnímám rámus způsobený všemi těmi flakonky s parfémy a laky na nehty, které se roztříští o zem.

Dveře do koupelny se tiše otevrou a já cítím, jak mě Germain neobratně hladí po rozčuchaných vlasech.

„To bude dobrý, koťátko moje, uvidíš.“

Když vcházíme do kostela, je tam už plno. Na drdol jsem se úplně vykašlala, Germain mě drží za ruku, určitě ze strachu, abych se mu tam uprostřed uličky nesesula.

Řadu tváří neznám, tím líp, k tomu, aby mi znovu začaly téct slzy, mi totiž úplně stačí sledovat ty, které znám.

Charlotte, Maruščina mamka, sedí shrbená v první řadě. Ta, která před pěti lety pochovala svého manžela, teď pro změnu pohřbívá svou dceru. Její příšerná bledost podtrhuje její jemné rysy. Během pár dní zestárla o deset let. Vedle ní sedí nehnutě Sacha, Maruščin čtyřiadvacetiletý brácha. Vzpřímený a se sevřenými ústy podpírá svou mámu, která se o něj zoufale opírá. Teď už jí zbyl jen on.

Vyhýbám se jejich pohledům; vím jistě, že bych neunesla, kdybych v jejich očích musela číst všechnu tu bolest, která se bezpochyby zračí i v těch mých. Pokouším se nedívat na rakev, která se vyjímá nad truchlícími. Hlavně nemysli na to, kdo v ní je.

Sedám si do lavice za Maruščinu rodinu a snažím se potlačit třes v nohou. Zavírám oči a zkouším utéct daleko od tohoto místa. Do mojí mysli se ale okamžitě vkrádá

Maruščin obraz. Malá brunetka ostříhaná na kluka, vždy připravená nezkatit žádnou legraci a tak plná života.

„Jak se máš, zlatíčko moje?“

Z apatie mě vytrhává mamka. Posadila se s tátou za nás. Přátelství, které pojí moje rodiče s Maruščinými, trvá úplně stejně dlouho jako to naše a je skoro stejně tak silné.

K velké potěše nás všech jsme často trávili sobotní večery u těch druhých doma. A zatímco spolu rodiče vždýcky bouřlivě diskutovali o aktuálních tématech a moje mamka se v diskuzi snažila prosadit svůj americký pohled na věc, já a Maruška jsme si hrály, jenže se k nám často přidával Sacha a to nás neuvěřitelně štvalo.

Vím přesně, jak před pěti lety moje rodiče hluboce ranila Henriho smrt. Od té doby Charlotte pomáhají, co můžou.

Nemám vůbec tušení, jak dlouho už obřad trvá. Vstávám a zase si sedám, podle pokynů. V pravé ruce mačkám kapesník zmuchlaný do kuličky, který toho do sebe už víc nenasákne. Proslovy a projevy úcty navazují jeden na druhý. Všichni ti, co o Marušce hovoří, ji ani zdaleka neznali tak, jako jsem ji znala já, ale vzít si slovo bych nezvládla.

Když přichází okamžik žehnání nad rakví a posledního rozloučení s mou nejlepší kamarádkou, nohy se mi podlamují. Vidím, jak se smuteční hosté řadí jeden za druhým a pomalým krokem postupují vpřed. Myslím na to, kým byla a co pro mě znamenala. Moje tělo odmítá úplně všechno, co se mi právě odehrává před očima.

Požádala mě, abych žila za ni. Ale tady v tom kostele nežiju ani já, ani ona. V tom kostele na mě najednou padá příšerná tíha. Mám pocit, jako by mě cosi svíralo, stěží lapám po dechu. Musím pryč, nemůžu zůstat tam, kde je

jen smrt a smutek. Jen beznaděj a loučení, jimž bychom nikdy neměli být vystaveni.

Rozhlížím se kolem, všude vidím jen stažené tváře, zvlhlé oči osušované růžky kapesníků, moje rodiče, kteří před rakví podpírají uplakanou Charlotte.

Je toho na mě víc, než dokážu vydržet.

Nohy, které mě ještě před pár okamžiky odmítaly nést, mě najednou zvedají nahoru. Udělám několik kroků vpřed uličkou, ale hned se otočím, rozeběhnu se k východu a co nejrychleji odsud mizím.

Nezřetelně slyším, jak mi Germain cosi drmolí do zad. Vytuším, že se mě asi ptá, kam jdu. Na tom nezáleží, jen at' je to hodně daleko.

Zatlačím do těžkých kostelních dveří, ocitnu se na nádvoří a ošlehne mě vítr chladného říjnového dne. Sejdu po schodech a jdu přímo za nosem.

„Neměla bys zůstat sama.“

Z auta zrovna vystoupila Viviane. Po Marušce je to moje druhá nejbližší kamarádka. Ty dvě se ale spolu příliš v lásce neměly. Viviane, vážená, pořádkumilovná, přemýšlivá. Maruška, protřelá, bez sebemenších kariérních ambicí, nepředvídatelná.

Sleduju, jak mi jde Viviane naproti, a dolehne na mě realita, kterou jsem právě prožila.

„Je pryč, Viv...“

„Já vím, Molly, já to vím.“

Objímá mě trochu nemotorným gestem, které jí není příliš vlastní. Dlouhé vteřiny tíše pláču. Viviane nic neříká.

Prudký vítr mi lepí kabát na nohy. Prochází kolem nás parta pubertáček a já slyším, jak se všude kolem rozléhá jejich smích a postupně zase slábne.

Pak se vítr zase uklidní. Dokonce se objeví jemný paprsek slunce.

Viviane mě uvolní ze svého sevření. Oči už mám konečně suché, a tak od ní trochu poodstoupím. Snažím se rozplést si vlasy, které mi ten přírodní živel rozcuchal. Na druhé straně ulice uklouzne nějaký chlápek, ani nevím po čem, a aby neztratil balanc, začne usilovně máchat rukama na všechny strany.

Cítím, jak se mi z hloubi žaludku dere ven šílený smích. Pokouším se ho ovládnout, ale nedá se zadržet, a tak mu nechávám volný průchod a směju se, až mě z toho bolí bránice.

Viviane si mě nedůvěřivě změří pohledem a její výraz jen zesílí můj výbuch smíchu.

Budu žít, Maruško, budu žít. To ti slibuju.

5. listopadu

Jsem sama v bytě a už několik hodin jsem se nezastavila. Až se zdá, že se tu nikdy pořádně neuklízelo. Od té doby, co jsem se sem nastěhovala, mám chuť vyházet všechno ze šuplíků, vyklidit skříně, zkrátka tenhle byt, ve kterém se čas zastavil v dávných sedmdesátkách, konečně provětrat.

Chuť tu byla vlastně vždycky, ale čas už tolik ne. Servírky totiž přebytečnou energií příliš neoplývají.

Ale teď mám před sebou dva týdny volna, takže se je chystám patřičně využít. Možná dokonce strhnu tapety s tím hnusným květovaným vzorem a vymaluju. Líbila by se mi žlutá, šedá, tóny tyrkysové, světlé dřevo a bílý nábytek.

Dva týdny placeného volna, mám dojem, že to jsem neměla už aspoň pět let. Ne od té doby, co pracuju u *Velkého labužníka*, v pivnici v pátém pařížském obvodu, které šéfuje pan Patterson.

Pan Patterson je starý kamarád mojí mamky. Prožili spolu část dětství i puberty v jedné obytné čtvrti v Chicagu, než odtamtud v osmnácti odešla.

Znovu se pak o sobě dozvěděli, až když si mamka vytvořila účet na Facebooku a horečně zkontaktovala každého, u koho si vybavila, že se s ním v minulosti dala, být jen na pár minut, do řeči.

Neustále se mě ptala, jestli si nepamatuju jméno toho a toho, učitelky z mojí třídy v mateřské školce, kadeřníka, co mi ve třinácti příšerně zpackal účes (a o němž doufala, že jednou přijde na buben, jednoduše proto, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, jak sama říkala), nebo učnice z pekárny.

Celé týdny, pokaždé když jsme se sešly, mi pak o tom účtu básnila a vyčítala mi, že jsem ji nepřesvědčila už dřív, aby si ho vytvořila. No hrůza.

Pan Patterson, křestním jménem James, snil věčně o tom, že si otevře restauraci v Paříži. Zmínil se mojí mamce a ta si vzala do hlavy, že mu dá echo o všech podnicích, které jsou v hlavním městě na prodej. Když pak majitel *Velkého labužníka*, pan Dutreil, odešel do důchodu, hned mu pověděla o svém starém kamarádovi, který by měl o restauraci zájem. My byli jeho stálí hosté a on byl zase nadšený myšlenkou, že svou živnost přenechá Američanovi. Mamčin šarm, její velké zelené oči a dlouhé zrzavé vlasy tu také jistě sehrály svou roli.

Mamka hned pospíchala na Facebook, aby dala Jamesovi vědět, a pivnici, její lokalitu i klientelu mu vychválila do nebes. Ten pak všeho nechal, převzal restauraci a ve svých padesáti si splnil svůj životní sen.

Ale jak to vlastně vůbec někdo dokáže, ze dne na den všechno opustit a přestěhovat se do města, do kterého předtím nikdy nevkročil? Jen při té představě se celá rozklepu.

Pan Patterson tak převzal otěže po panu Dutreilovi a já u něj nastoupila jako servírka.

V té době jsem nic zvláštního nedělala. Po roce na právech a pak ještě jednom na psychologii si mě různě najímali přes agenturu na jednu bezvýznamnou práci za druhou. Mamka proto svého starého kamaráda požádala, jestli by

mě nezaměstnal. Její velké zelené oči a zrzavé lokny se opět postaraly o zbytek.

A tak jsem se stala servírkou. Jen na chvíli, slíbila jsem si tehdy. Jen na dobu, než si ujasním, co vlastně od života chci, a než rozjedu opravdovou kariéru.

Když to tak v duchu počítám, za čtyři měsíce to už bude šest let. Bohužel tolik...

S prachovkou v jedné ruce a velkým pytlém na odpadky ve druhé pokračuju v generálním úklidu a všechno letí pryč. Kdo má tu potřebu schovávat deset let staré televizní programy? To mi vrtá hlavou.

Nebo si v šuplíku štosovat reklamní letáky na rozvoz pizzy? Vždyť se nakonec každý stejně spokojí se zavoláním na první telefonní číslo z vrchu celé té hromady. Šup, a už jsou v koši!

Poněkud zoufalá se rozhlížím kolem. Jako bych to místo, kde žiju už několik měsíců, viděla úplně poprvé.

Lehce zažloutlé záclony, koberce s geometrickými vzory, pohovka se sametovým potahem, nábytek z tmavého dřeva. Byt, v němž žili Germainovi prarodiče a očividně stále ještě žijí.

Zhruba před třemi lety odešli do domova pro seniory a byt odkázali vnukovi. Jen pořád nechápu, proč si Germain nedal tu práci a aspoň trochu to tu neobměnil.

Včera večer jsem mu začala předkládat svoje první nápady, jak to tu zkrášlit.

„Nechtěl bys strhnout tapety a trochu vymalovat? No a ta pohovka, víš, viděla jsem v Ikee jednu ve stylu vintage, nechtěl by ses tam na ni se mnou zajet podívat?“

„Jistě, koťátko moje. Když ti to udělá radost a zvedne ti to náladu, cokoliv si jen budeš přát.“

„No a co si o tom myslíš ty? Nelíbila by se ti nějaká konkrétní barva?“

„No podívej, já... Mně je to tak trochu jedno. Máš mou plnou důvěru. Všechno, co se bude líbit tobě, se bude líbit i mně.“

V ten moment jsem měla sto chutí popadnout jakékoliv kotě, vyškubat mu všechny chlupy z těla, pěkně jeden po druhém, a vysypat mu je na tu jeho palici. Ale nakonec jsem jen dál klidně seděla v tureckém sedu na pohovce a s Mac-Bookem na kolenou surfovala po internetu.

Dva týdny volna, nejmíň tolik bude potřeba, aby se z tohoto bytu stalo důstojné místo k žití.

Ne že by to byl od pana Pattersona projev nějaké přehnané vstřícnosti vůči mně. V první řadě mu bylo líto hostů, protože jsem se před nimi při sebemenší příležitosti vždycky rozbrečela. Od chvíle, co Maruška umřela...

Zakroutím hlavou. Nemysli na ni. Nedovol mozku, aby vyvolával staré vzpomínky. Uklízej, tříd', a to je všechno. A co takhle probourat příčku mezi kuchyní a obývánkem a vytvořit jednu velkou otevřenou místnost? Ano, ale pak se bude muset renovovat celá kuchyň z bílého umakartu, která vypadá stejně zoufale jako salát pro vegetariány se zálivkou zvlášť.

Mým úvahám interiérové designérky učiní přítrž zvonek.
„Ano?“

„Dobrý den, tady pošta. Mám pro vás rekomando.“

Rekomando? Počkat... Žádné psaní teď nečekám. Doufám, že to aspoň není nic vážného. Rekomanda mi vždycky naháněla hrůzu.

„Jdu dolů.“

Co to může být? Autem jsem nejela už kolik týdnů, oznámení o překročení rychlosti to tedy být nemůže. V bance mám účet s povoleným debetem, nebo aspoň myslím...

Otevřu vchodové dveře, podepíšu potvrzení o převzetí a převezmu velkou, těžkou hnědou obálku, kterou mi podává pošťák. Když se pak letmo podívám na písmo, pokoušejí se o mě mrákoty.

Obálka leží přímo uprostřed konferenčního stolku. Mám pocit, že se na ni dívám už celé hodiny.

Na ta dvě malá srdíčka v levém horním rohu a na obálku s adresou napsanou fialovým fixem. Tím, kterého se nikdy nevzdala, který měla pořád v kabelce a který si koupila vždycky, když jí ten předchozí vyschl. „Na tohle pero mám ochrannou známku,“ říkala. „Můžu se jím ohlásit ještě dřív, než se představím.“

A na to písmo... Poznala bych ho mezi tisíci. Četla jsem ho už tolikrát. Je Maruščino.

Ale proč mi posílá dopis? Proč je ta obálka tak těžká? A jak je to vůbec možné? Vždyť je mrtvá...

A jako pokaždé, když si na to vzpomenu a nedokážu myslet na něco jiného, mi do očí vhrknou slzy.

Vtom kdosi třikrát silně zaklepe. To bude Viviane. Zpanikařila jsem a zavolala jí hned, jak odešel pošťák, nedokázala jsem se uklidnit, dát dohromady souvislou větu. Slíbila mi, že ke mně mezi dvěma stáními zaskočí.

Viviane je advokátka a zaměřuje se na rodinné právo. Tedy „rodinné“, po pravdě řečeno se její běžný den skládá hlavně z rozvodových řízení a manželů, kteří si jdou po krku. Takže o rodině si může nechat jen zdát.

Ode dne pohřbu, kdy na mě čekala před vchodem do kostela, se o mě pečlivě stará. Posílá mi esemesky, ve kterých se ptá, co je u mě nového. S Maruškou se sice moc v lásce neměly, ale moc dobře ví, co pro mě znamenala, a já z ní cítím, že ať je to, jak chce, trápí se také.

S Viviane jsme se seznámily na pařížské univerzitě Assas, přesněji v lavicích právnické fakulty. Já tam byla omylem, ona z vášně pro věc. Ona se pyšnila křestním jménem jako Julia Roberts ve filmu *Pretty Woman*. A já byla zase zrzka. Byly jsme zkrátka stvořené k tomu, abychom si rozuměly.

Že se právo nestane mým denním chlebem, jsem pochopila záhy. Ze všech těch paragrafů, co jsme se museli biflovat, jsem zívala, až jsem si kolikrát málem vyhodila čelisti z pantů. Ale Viviane mi přirostla k srdci, a tak jsem na právech zůstala. V prvéku u závěrečných zkoušek zazářila, zatímco já jsem sice úplně nepohořela, ale radši jsem se zapsala na fakultu psychologie.

Zůstaly jsme však kamarádkami. Ona se dnes živí profesí, pro kterou se narodila. A já zase hostům servíruju koláčky s karamelizovanou cibulkou a kozím sýrem nebo jablečný koláč naruby, zvaný *tarte Tatin*.

„Co se děje, Molly? Jsi v pořádku?“

S advokátním talárem přehozeným přes ruku na sebe prozrazuje, že je skutečně mezi dvěma přelíčeními. Její černý kalhotový kostým, aktovka z tmavě hnědé kůže a mikádo ve tvaru podkovy dodávají celku na dokonalosti. Takhle jsem Viviane znala vždycky. Střídmou a šik.

„To je...“

Nedokážu udělat ani krok dopředu, a tak jí jen bradou pokynu směrem k obálce, která leží na konferenčním stolku. Viviane přistoupí blíž a lépe si ji prohlédne.

„To tě do tohoto stavu dostala ta obálka?“